

L'INTRANSIGENT

Setmanari Nacionalista d'Esquerra

Redacció i Administració:
Ferrán, 34 - Barcelona

Surt tots els dimecres
Barcelona 26 de Juliol de 1922

SANT JAUME MATANT ELS MOROS

Bé, si; pero l'any passat va ésser al revés

Procesament d' En Marcell Domingo

Ha sigut processat per l'autoritat militar l'il·lustre home d'esquerra, En Marcell Domingo a qui cap l'honor de poder comptar-se entre els pocs polítics idealistes de l'actual Catalunya; entre els pocs que miren els problemes públics des d'un caire elevat i científic, no havent transigit mai amb les acomodicitats, màxim quan aquestes porten sols satisfaccions egoïstes que ell sempre desprecia.

El seu criteri o l'expressió valenta del seu criteri sobre el desastre d'Anual han sigut la causa de que Espa-

nya (l'únic estat del món on l'element militar pot ésser part i jutge a la vegada) el processés amb orde de no pòguer-se moure de Lleida.

Sortosament l'actuació dels funcionaris que han intervingut en aquest assumpte interpretant degudament les lleis de la Justícia, ha fet que quedés rellevat de la residència a Lleida que li havia sigut imposada.

Felicitem, avui més que mai, a En Marcell Domingo per la noblesa com fins ara ha intervingut en la vida pública.

L'HEROI

En el míting que els de l'U. M. N. van donar fa uns dies al poble de Sant Boi, diuen que hi va haver un heroi protestant de les manifestacions d'amor a Catalunya que falsament feia un senyor de la "única e indivisible i monàrquica". Es conta que quan el "parlador" digué que per els preparatius d'ostentació catalanesca que havia observat, semblava que es dubtés de la catalanitat dels de la U, la M i la N, l'heroi en qüestió es va aixecar confirmant la sospita d'aquell. Llavors el propagandista li va tirar una cadira, que l'altre va "rechutar-la" tan bé, que del retop se'n va anar per terra el tirador. Seguidament anaren plovent cadires, que rebotia extraordinàriament bé l'atropellat, fins arribar a la porta de sortida en que en va rebotar quatre a l'hora derrivant a varis de la "única en el perdre". Si és un bon català que per dignitat masclista així es va conduir no tolerant comèdies contra la nostra Pàtria, amb gust l'apuntarem a la llista dels homes útils i efectius per a la causa de Catalunya. Emperò si fos instrument, com també s'ha dit, d'alguna combinació lliguera, llavors celebrariem l'acte només, però res d'allistar-lo dels nostres.

FLORS DE CARD

Don Clodoaldo III (a) el Sarvaor (Amos), ha tornat a ensenyar les orelles. I com les ha balandrejat! Però ara no ens ha fet tanta gràcia; més aviat ens ha fet llàstima.

Pobre home! Mireu que a la seva edat passar el sarrampió. Ja cal que es cuidi, ja.

Creguem, don Sarvaor, potser encara hi serà a temps: vagi's a banyar que té la sang bruta.

I no s'escarraci més que aquí a Catalunya ja tenim un adagi que diu:

"Brams d'ase no arriben al cel".

o o o

Llegim:

"Li comuniquen de Constantinoble

al "Times" que Grècia es proposa proclamar molt aviat l'autonomia de Jònia".

Apa, Clodoaldos, ja que sou tan aimants d'imitar tot el que fan les altres nacions, a veure si aprofiteu aquest exemple.

Catalunya us ho agrairà.

I us proclamarem més savis que els savis de Grècia.

Tot el contrari del que sou.

o o o

Els diputats demanen dietes.

No està mal. Tots els que veritablement compleixen amb la seva missió és molt just que se'ls pagui; però a tots els que de l'acta de diputat en fan una ratera per a cassar gangues, els condemnariem a absolut dejuni perpetu.

I estic segur que la majoria de diputats quedarien convertits en camaleons.

UN CONSOL DESCONSOLADOR

Hem llegit en el periòdic "La Raza" de Mèxic la informació següent:

"Como uno de los tantos casos del Cónsul General de España en México, señor Tuero y O'Donell, podemos apuntar el siguiente, que concretaremos en una de nuestras próximas ediciones.

La señora viuda de Codinach, cuyo esposo murió trágicamente, se presentó ante el Cónsul, en compañía de los señores Pla y Turu, con el objeto de arreglar los documentos necesarios para poder legalizar el intestado de su difunto esposo.

El señor Tuero y O'Donell, sin tener en cuenta ni su cargo de servidor de la colonia española, ni la educación que todo caballero debe tener, para con una dama, se negó a despachar, de momento, los documentos necesarios, despachándola con cajas destempladas, manifestándole que como ella, la señora viuda de Codinach, pertenecía a la colonia catalana, pidiera los do-

cumentos que le hicieran falta al Cónsul de Olot, y que él rada tenía que ver con ese pueblo.

El caso fué expuesto ante la Junta Directiva del Orfeó Catalá, para que se interesara por la señora viuda de Codinach, la cual, en medio de su pesar por la pérdida de su esposo, había de aguantar las insolencias del Cónsul General de España".

Nosaltres hem de dir que un cònsul així ha d'ésser immediatament destituït i a continuació processat per separatista traïdor, ja que està a les ordres del seu govern fent veure que creu que Espanya es "Patria única e indivisible" i després demostra que està convensut de que això de la "única e indivisible" és mentida. Si no és així, llavors aquest Cònsul és un ignorant que no està enterat de que l'Estat espanyol encara no ha donat les llibertats als pobles que li tenen reclames. Però si demés d'això no sap de modos per a tractar amb les persones degudament, tindrem que convenir en que és un home incapacitat per a arribar a sapiguer mai res i, en tal cas, s'ha de dir que és un cònsul imbècil. Què hem de fer actualment els catalans? Tenir-nos per pertanyents a Espanya o considerar-nos políticament lliures, com ho considera el seu representant diplomàtic? Si no se'l castiga per lo succeït haurem d'entendre que ell té raó i que per lo tan és ja un fet el reconeixement oficial dels nostres drets d'independència.

Que opinen sobre això els de la U. M. N., En Ventosa i calcs vella, En Cam... dolent, En Lucas de tema, ¡l'amos hombra!, l'arroyo Vila antiga, el marquès de l'Ole o l'oli i el noi Villa no em mareixis?

Mentres no rebem cap contestació, emperò, nosaltres continuarem creient lo que hem cregut sempre o sigui que hem de recobrar lo perdut.

L. Esclau

MITING

En el cine Modern, tingué lloc el diumenge el míting organitzat per l'Unió Catalanista a Mataró. Tots els oradors que hi prengueren part tingueren encertadíssims conceptes per a la causa de Catalunya. En Francesc Macià que es l'excepció dels polítics a l'estil espanyol fou ovacionat, al explicar d'una fàisó concreta i terminant els motius que els catalans tenim per a que es produeixi l'explosió patriòtica que ens porti a la possessió de tots els nostres drets de llibertat.

CONVOCATORIA

Per a tractar d'un importantíssim assumpte, relacionat amb l'epopeia irlandesa, que afecta a la solidaritat de les nacionalitats oprimides, la Joventut de l'Esquerra Catalana prega a totes les entitats, joventuts i premsa nacionalista, sigui el que sigui el camp on militin, a la reunió que tindrà lloc el propvenient dijous, dia 27, a les deu de la vetlla, al local social, Aribau, 21.

Ja que per l'apremiant del temps no s'ha pogut convocar particularment, preguem a totes les entitats que se donin per convocades.

El Sindicalisme i el Nacionalisme Català

Una minoria encara som a Catalunya els que podem dir-nos, amb fonament de causa i per arrelament de principis, alhora sindicalistes i nacionalistes.

Hi ha una considerable massa obrera arraigadíssimament sindicalista.

Hi ha una respectable massa catalana fonament nacionalista.

Els homes que constitueixen emperò l'una i l'altre no solen ser avui per avui els mateixos.

Els nacionalistes miren de no contradir al sindicalisme per por a molestar-lo i fins procuren simpatitzar amb individus sindicalistes emperò per fer-los nacionalistes.

Els sindicalistes directors uns són obertament contraris al nacionalisme per tenir el prejudici de que el nacionalisme és oposat al universalisme, altres li són indiferents; en la massa sindicalista es troben alguns homes, pocs, arreladament alhora nacionalistes i sindicalistes.

Nostra pàtria comença a tindre obrers que se senten obrers i catalans i que sense sapiguer el perquè, tenen l'intuïció que el sentiment "d'obrer" els és insuficient; que el sentiment de "català" en una forma vaga tampoc els omple; i que en canvi el sentiment "d'obrer-català" amb la visió de totes les conseqüències de l'unió d'ambdues sagrades paraules és per ells un ideal bell, suficient, i superior a tots els altres.

Pocs són encara els obrers que es senten nacionalistes; pocs són els nacionalistes que es senten obrers; d'aquí la gran dificultat per a poder formar el partit "nacionalista-obrer".

El que en l'actualitat no hi hagi un considerable estol de ciutadans "obre-nacionalistes" porta un greu perjudici de caràcter públic; perjudici que considerem tant capital que nosaltres afirmem sense cap mica de por d'equivocar-nos, que mentre no hi hagi un partit polític que portant el nom que es vulgui sia de fet "el partit "nacionalista-obrer" ni el moviment sindicalista seguirà una direcció intel·ligent i pràctica, ni s'assolirà mai la llibertat de Catalunya.

I per fer veure lo just de nostres afirmacions només cal observar quins són els perills veritables que constantment Catalunya presenta als Governos Espanyols (l'enemic etern del sindicalisme i nacionalisme). Sempre alternativament són el perill sindicalista i el perill nacionalista.

Lo desolador del cas es que amb la forma com actuen aquestes dues forces de perfeccionament social, no són sols un perill per l'Estat Espanyol; sinó un perill l'una de l'altre. El sindicalisme català és un perill per el nacionalisme català, i el nacionalisme català és un perill per el sindicalisme.

En resum, el catalanisme treu força i interès al sindicalisme; i el sindicalisme debilita molts cops al catalanisme. Això no pot ser; això deu acabar; això deu considerar-se com arma sols profitosa per el centralisme de Madrid i dels partits catalans que indirectament l'apoen.

Si l'obrerisme català es fes nacionalista radical hauria amb això guanyat molt el nacionalisme. Si els nacionalistes es sentissin obreristes, el sindicalisme adquiriria una força tant en quant augmentaria la seva massa quant augmentaria també la seva perfecció i eficàcia en els procediments i finalitats. Treballarien les dues corrents juntes enfront del enemic comú el Govern de Madrid. ¡Nacionalistes, sigueu obreristes! ¡Sindicalistes, sigueu catalanistes!

Mentres uns i altres no es convençin de la veritat que prediquem, o estant-ne convençuts no sentin com a seva l'idealitat germana, cap de les dugues corrents podrà tenir mai força i sempre un senzill Govern Civil tindrà prou poder per a separadament desfer-les seguint així que tant l'una idealitat com l'altre han de considerar els Governos Civils organismes destinats a... desaparèixer.

Res de proclamar que primer s'ha de parlar i resoldre l'ideal nacionalista que cap d'altre! Res de predicar que l'obrer sols ha de ser sindicalista! A constituir prompte el partit obrer nacionalista català! ja que aquest ha-vent acceptat íntegrament l'ideologia

nacionalista i sindicalista centuplicarà la força per anar en contra del enemic comú.

Nacionalistes! Obrers! fixeu-se que la llei més real de la vida és la de la solidaritat i que a Catalunya és necessària la solidaritat de dues ideologies.

Poe Si A

RENOVACIO

Catalanista de cor

bé puc dir les coses clares.

Bé tinc dret a consignar

que les propagandes d'ara

no responen al moment,

ni són prou adequades

per lograr la llibertat

i el bé de la nostra Pàtria!

o o o

Tenim concepte antiquat

de la nostra propaganda!

No n'hi ha prou amb professar

amor a la nostra parla!

No és pas prou lluir llacets

i puntejar la sardana

i corejà els Segadors.

amunt i avall de les Rambles,

amagant-nos amatents

per dintre de les escales

al primer toc d'atenció

o al perill de garrotades!

Ni és prou serio organitzar

mítings vermuths per fer gana

per milers que, "fent banquetes"

pensin arreglar la Pàtria!

o o o

Catalans de tots colors!

El camí a seguir és un altre!

Els fets deuen demostrar

que en la terra catalana,

els homes som lo primer:

que sens homes no hi ha Pàtria!

Que estimant els nostres rius

i els nostres tallers i fàbriques,

que admirant nostre mar blau

i adorant nostres muntanyes

i parlant en català

i ballant gaies sardanes

i cantant enamorats

himnes i cançons de casa...

devem tenir ben present

que encara hi ha qui pateix gana!

Que encara hi ha esclavitud...

que els uns esploten als altres...

que el caciquisme odiós

fa odiar la nostra causa

a un sens fi d'honrats obrers,

que amb sa lògica comparen

de molts homes catalans,

els fets, amb la propaganda!

o o o

Catalunya abans que tot!

però una Catalunya humana...

no Catalunya d'uns quants

que esclavitzen a la massa,

predicantli en tot moment

la llibertat de la Pàtria!

La Pàtria la formem tots;

i si a tots no ens agermana

l'ideal d'Humanitat

que arreu del món va escampant-se,

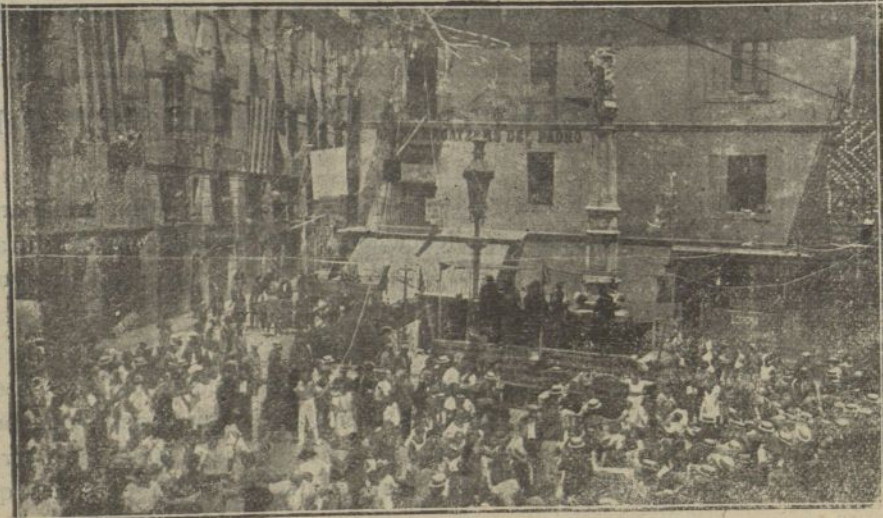
els odis augmentaran

i la terra catalana

no serà Pàtria de tots:

per molts, serà una madrastra!

RAFEL RIBA

Festa popular de la Plassa del Padró

Convencionalisme

Els aimants de la Pàtria catalana en ses diferents manifestacions omplen de encoratjadora esperança als qui de bona fe segueixen campanyes polítiques, culturals i doctrinaries. Mes quan després ràpida o paulatinament van contradint-se en ses actuacions molts que com a tals aimants han volgut presentar-se al poble, el mal que per desencant ocasionen no té preu, mida ni consideració possible. Els de bona fe es desenganyen; els ja desenganyats d'anteriors enganyadors formen en altres files d'acció política i els justificadament escèptics del tot es mofen trista o agressivament de tota nova orientació que vol iniciar-se.

I si hem dit que desmentir-se es perjudicial per a les aspiracions entusiastes dels pobles, el perjudici és molt pitjor quan les contradiccions es presenten en homes d'un poble com el català que deu ésser en tot moment l'espill on se miren els seus germans en Nacionalisme.

Trist és per dissort nostre i dels altres que ens volen seguir, les claudicacions i falses apariències d'actuació que han fet homes com En Cambó, En Salvatella, En Rius i Rius i altres tants; però més trist encara resulta que aquelles contradiccions tinguin cas en gent jove, principiants en actuacions públiques i més si aquestes actuacions son en el terreny de l'essencial matèria de cultura, com és la parla catalana i ses derivacions en la nostra terra estimada.

El gràfic de nostra plana central n'és un exemple, que sembla impossible, però que enclou una veritat com un temple.

Valencianisme

No podem per menys que registrar avui un fet altament afalagador per el sant ideal que ens anima.

La Diputació de València a pres l'acord de que la parla valenciana siga admesa com a cooficial del idioma castellà. El fet es força simpàtic perquè senyala el punt de partida d'una obra de nacionalisme de la que tan necessitada està València, la que tant s'havia castellanitzat fins al punt que parlar la llengua materna era considerat com a senyal de plebeïesa.

Lo que resenym va unit a un altre acord no menys important, com és el d'adquirir, i a les hores d'ara ja s'aprés possessió, l'edifici que fou Palau de la Generalitat del antre reialme, al fi mencionat.

Recentment també, s'ha fet circular un folletó invitant a les corporacions i entitats culturals valencianes, per a recullir adhesions a fi de crear "L'Associació Protectora de l'Ensenyança valenciana" i van per bon camí els treballs encaminats a dit objecte.

Per nosaltres homes de conviccions fermes, que hi tenim fe amb els destins del nostre poble ens és grat fer menció d'aquests actes que honren als homes que han imprés la tasca de redimir a la nostra València i lliurar-la del odiós centralisme que la tenia fins avui ben sojsgada.

Procurarem seguir les seves palpitations alliberadores i entonem avui un entusiaste cant de joia a nostra terra estimada.

UN VALENCIA

Alerta, catalans, que hi ha per a qui es compatible esser ponent de la Conferencia Nacional Catalana i parlar en castellà amb la familia

El jurat i l'atemptat personal

II

En l'article anterior a aquest parlàrem breument i sense concretar deficiències, de l'imperfeció del Jurat o del sistema de Jurat que actualment vigeix a Espanya; anem en aquest a puntualitzar.

Diu la llei de Jurat de 20 d'abril de 1888 que als ciutadans, per ésser jurat se'ls dividirà en dues menes de persones; Caps de Família o siguin homes que per tenir aquesta condició social la llei els dona la prerrogativa d'ésser jurat; i "capacitats" o siguin persones que han

desempenyat certs càrrecs públics, tenen certs títols acadèmics, etc., etc.

Comencem per trobar aquesta classificació completament il·lògica i essencialment contrària al esperit que deu informar al Jurat; si el principi bàsic del Jurat és el que "tots els ciutadans" en general tenen suficient capacitat i moralitat per ésser jutges dels fets; ¿a què ve aquesta classificació? O bé, ¿poden ésser tots els ciutadans o sinó que ho siguin les persones més competentes jurídicament declarats nos aleshores partidaris del tribunal de dret solament; quant s'accepta un principi hi ha que tindre valentia per acceptar-ne les conseqüències. Co-

menem doncs per trobar il·lògica aquesta divisió restrictiva de la llei.

El procediment per constituir el Tribunal comença amb la formació del que s'anomenen primeres Llistes; les primeres llistes les formen actualment. El jutge i fiscals municipals de cada municipi junt amb els tres majors contribuents per territorial i el major contribuïent industrial del terme.

No hi ha dret que sols al dinar se li dongui garantia de competència per tant els individus que han de formar les primeres llistes no deuen ser prescindint dels jutges i fiscals, els de més diners sinó obeint a una norma completament diferent (va en l'article vinent).

Aquestes primeres Llistes serveixen per inscriure a totes les persones del municipi per a que siguin (o no siguin) en el seu dia Jurat.

Com a fenomen curiós de les primeres llistes tenim el de que encara continuen servint les que es feren l'any en que va entrar la Llei a regir en 1888! i encara que diuen que cada any si fan les modificacions degudes o sia que si suprimeixen d'elles totes les persones mortes i s'hi afegeixen les vives; només cal tenir en compte que encara no s'ha tingut prou zel en fer-ne unes de noves sent així que les persones que vivien aleshores i les que viuen avui són completament canviades i tenir en compte els informes dels fiscals del temps de nostres vesabís en que valentment fant comptar que les llistes les feren els cacs de la política local quins esclugueren a les persones d'influència; pràctica que ha anat seguint més o menys en les modificacions que cada any se fan; per comprendre que moltíssims ciutadans que deurién ser jurat ja no ho són per raó de les primeres llistes. Anem a les segones.

Les segones llistes les formen el Jutge, el capellà i el mestre del poble on resideix el Jutjat i els millors contribuents per no variar de costum; no ens sembla bé ni lo del mestre ni lo del capellà per ser funcions completament extemporànies a l'administració de Justícia ni lo dels més adinerats tampoc per la raó ja assenyalada. Aquests senyors, de les primeres llistes formades en la forma esmentada, "escolleixen a qui volen perquè sigui Jurat". En la formació de les primeres llistes es forma un niu de favoritisme tenint emperò per formar-lo que procedir illegalment; en les segones no hi ha ni necessitat d'això, la Llei mateixa autoritza als senyors que formen les segones llistes perquè formin la mena de favoritisme que vulguin i puguin tranquil·lament escollir entre la gran llista Primera els 500 i 200 infelissos respectivament que deuen poder formar part del Jurat.

Les Llistes Definitives les formen les Audiències escollint per sort d'aquests triats en els Jutjats els 200 i 100 respectivament que deuen poder formar part del jurat en els quatrimestres.

Fetes les Llistes Definitives la Sala o seccions de les Audiències publicaran les causes que s'han de veure en el quatrimestre i un cop fet això sortejaran d'aquella Llista d'Infelissos (o que com els que formaren les segones o primeres llistes, no els coneixien prengueren per infelissos) els 20 que deuen fallar les causes del quatrimestre. En el moment de sortir els noms dels sortejats estaran presents els advocats dels processats i si surten persones que per el nom sol els advocats o els fiscals ja coneixen que votaran (pràcticament) en contra de lo que ells desitgen la Llei els dona la Facultat de recusar-los ¡ganga noi! i ¡viva la pepa!

Els interessats en les causes que s'han de fallar en el trimestre (no tenim vergonya per posar als advocats defensors mateixos) tenen la cortesia de visitar als 20 Jurats que han sigut anomenats per fallar les causes del trimestre i aquelles visites hi ha que veurer! ficsin-se els lectors amb la pobra gent que mai se n'han vist de tant fresques com fer de jutge; fixint-se amb les absurditats de la forma d'ésser elegits; i fixint-se amb la classe de pressions que els hi deuen fer en aquestes menes de visites de cortesia? per comprendre com anirà la justícia.

Més encara no hem acabat; per medi de la "visita de compliment" els "interessats en que es faci justícia" saben perfectament els que s'oposen a complir la seva voluntat; i la Llei del Jurat del 88 del segle passat que tot ho preveia diu que els processats en el moment de constituir-se el tribunal "dotze jurats" podran recusar sense donar explicació de cap classe a qui vulguin dels que vagin treient per sort dels 20 aquells que parlavem i clar és que al anomenar un d'aquells senyors que en la visiteta particular hagi tingut la mala educació de treure-se's de sobre a caixes destemplades serà recusat tranquilament per el processat.

Emperò encara hi ha més; algun d'aquests jurats en una causa pot fallar en contra del que l'acusat volia i aleshores en una causa semblant a aquella naturalment li faràn el favor els processats futurs de recusar-lo.

¿Volen dir senyors que valia la pena de trencar-se el cap per fer una cosa tant dolenta? I perquè un organisme fet amb els peus va com naturalment ha d'anar; malament. ¿Hem de dir ja que el Jurat deu ésser suprimit? de cap manera.

El que passa és que com tots ple-gats som uns mandrosos no ens preocupàvem de veure com funciona el Jurat, a casa nostra, i que quant ens en hem enterat, com ho farem amb moltes altres coses, exclamem amb el pagés de la revista (que ens hauria agradat quelcom si tota ella fos escrita en català) "¿i que n'és de gran Barcelona!"...

La nostra dansa

Dissabte passat, a la nit, organitzada per el "Foment de la Sardana", es celebrà una audició escullidíssima a la Plaça de Sant Jaume a càrrec de les cobles "La Principal de Perelada" i "Barcino" executant entre el selecte programa la sardana "Al Foment de la Sardana de Barcelona" siguent totes molt aplaudides. El diumenge, al matí, la primera de dites cobles executà la ballada al Pla de Palau.

* * *

Per a el dissabte vinent, dia 23, la cobla Barcino s'encarregarà de la gran audició que tindrà lloc a les deu de la nit a Drassanes.

Consell a les Joventuts de la Lliga

Llegirem amb fonda llàstima la última reunió que tinguéreu, que fou la primera després de separar-se de vosaltres els homes que si bé tal volta no tenen prou empena i radicalisme per fer una esquerra nacionalista, tenen la suficient dignitat per a obligar a llurs representants a dir que no volien que es continués jugar amb els sagrats interessos de la seva pàtria, de no volguer que uns homes amb més o menys quantitat d'audàcia i barra els prenguin el pel llastimosament diguent-se defensors de Catalunya i fent ensem de comparsa dels governs i del centralisme madrileny, els enemics més grans del nacionalisme.

Volem si recordar-vos que el nom que porteu de Joventut (el de nacionalista no teniu dret a usar-lo) implica radicalisme en materia d'ideal; implica un esperit lo suficient optimista per a no volguer claudicar davant de dificultats que la vida presenta i tindre una flamarada d'amor i d'entusiasme tal que no admeti afebliments, morint si convé amb gust per la sagrada causa.

I vosaltres comenceu amb una gran claudicació, comenceu declarant vostra impotència, comenceu dientvos defensors del "nacionalisme"! i reconeguent la tutela de l'home més antinacionalista de Catalunya, el que vos diu entre vostres aplaudiments que han vist amb pena els directors de la Lliga que per incapacitat vostra "no tenen substitut" i que vos diu que la joventut no té de definir (lo que equival a no pensar per compte propi) sinó executar lo que els vells concebeixen; que no té de parlar de coses abstractes sinó de coses particulars (lo que equival a que no podeu parlar ni de Patria ni de Catalunya ni de Nacionalisme) que teniu que estudiar...; en fi una colla de coses com aquestes, que dites per qui les digué, dites després del que passà, i dites després de l'actuació francament espanyolista que d'uns anys en aquesta part segueix la Lliga, devieu agafar el barret i deixar completament sol a aquell home perquè parlés a les parets si volia, ja que a parets o a orelles insensibles només hauria de poguer parlar.

Aquell home diu que veu amb pena que no el pogueu substituir, nosaltres que vos coneixem personalment a quasi tots vosaltres veiem amb goig si-gueu els que constituïu la anomenada Joventut de la Lliga si és que ella té de seguir per desgracia vostra. En Cambó dintre d'uns quants anys podrà dir el mateix "no ens podeu substi-

tuir" i per bé del enfortiment del nacionalisme català la Joventut de la Lliga serà un zero a l'esquerra com ha sigut fins ara.

Quasi tots vosaltres teniu en materia de nacionalisme les mateixes idees que nosaltres, no obstant perquè veieu un partit amb una colla de diputats a corts, amb una colla de diputats provincials, amb una colla de regidors amb moltes pessetes, defenseu "L'Espanya Gran" defensareu demà "al señor Cambó Ministro de Hacienda" i sereu subsecretaris dels governs espanyols. ¿Està tranquila la vostra consciència? Voleu dir que en el dins del dins del vostre cor no hi ha una veu que vos diu que no és aquesta la manera de viurer amb noblesa?

No, companys (molts de vosaltres haveu sigut companys nostres, el que ens va donar ocasió d'exterioritzar el vostre caràcter "pacífic" i nostre temperament "intransigent") no és aquesta la manera de viure la joventut, encara que aixís vos ho diguin els Pares de la Lliga; pensant igual que nosaltres, o bé tindrieu que engroixir les nostres files o bé si no vos sentíeu amb suficient esperit de sacrifici deuriu quedar-vos a casa; emperò veurer quin es el veritable nacionalisme i fer la gara gara als que vos poden dispensar favors i càrregs, mai.

Nosaltres, emperò, serem molt més felisos que vosaltres, serem joves, serem idealistes, defensarem a Catalunya amb tota la nostra ànima, i quan En Cambó un dia vos fassi regidors, trepitjarem amb el cap ben alt el terreny que ens ofereix nostra pàtria amb l'arrelada convicció de que sols ens diferenciem de vosaltres uns quants graus de moral, una mica més de valentia, i un ferm desig de passar aquesta curta vida no pas aburgessadament, sinó lluitant sempre per millorar-la, ja que vos ho tornem a repetir, en materia de concepció nacionalista coincidim amb nosaltres i veieu igual que nosaltres quina és l'única faiso possible de verdaderament defensar a Catalunya.

I ara per acabar, vos donarem un consell pel bé de Catalunya: Féu el favor de canviar el nom de vostra joventut; no l'anomeneu joventut "nacionalista" si nó vos atacarem sens cap mena de consideració.

L'Unió Monàrquica Nacional té al menys la noblesa de presentar-se tal com és ella; si vosaltres voleu fer passar gat per llebra, ni aquesta noblesa tindreu i aleshores comensarem una enèrgica campanya traient-vos els dra-

pets al sol, i tenim la seguretat que nostre poble amb el sentit comú que sempre l'ha caracteritzat i amb el bon ull clínic que sempre ha tingut, vos fa-

rà completament impopulars a Catalunya i, com sabeu perfectament on és el veritable nacionalisme, tindreu que consumir-vos de remordiment...

BALANS SETMANAL

Examen Mundial: Aquesta setmana dues idealitats i un procediment han sigut les notes que més s'han destacat sobre de les altres en quant a l'importància i interès que els homes han volgut donar-los-hi.

L'idealitat de Justícia Social és una d'elles. En el progrés evolutiu sempre ascendent d'aquesta idealitat, s'observa a Alemanya en aquesta setmana passada la formació d'una associació dels "partits burgesos alemanys" per contrarrestar el bloc dels "partits socialistes alemanys", aquests dos fronts es miren cada dia amb més oposició, fent que les dues tendències humanes, la tendència capitalista i la tendència socialista, siguin cada vegada, alhora que més fortes, més antagòniques.

A Itàlia la mateixa lluita es presenta encara que envollada en forma diferent; el partit fascista i el partit socialista continuen lluitant intensament i en aquests moments a l'ordre de vaga general donada pel partit socialista en protesta de les violències fetes per la tendència contrària, ha contestat el partit fascista amb l'ordre de movilització general i en mig d'aquesta lluita resta amb interrogant quina serà la solució que es donarà a la crisi de govern d'Itàlia i, al resoldre-la, el rei per quin cantó es decantarà.

Als Estats Units la vaga de minaires continua produint combats entre els vaguistes i la policia.

A França, els partits comunistes i socialistes revolucionaris, continuen atacant als partits governants per el cas del capità Vidart que matà a un soldat; el capità és anomenat assassi per els periòdics francesos d'esquerra, així com acusen també al militarisme francès i al règim capitalista francès d'aquestes violències d'extrema disciplina.

La segona idealitat que resta col·locada aquesta setmana en la plataforma de l'observació general és l'ideal nacionalista.

Continuen les lluites sagnants a Irlanda on els cassos del heroisme sublim i de la generositat patriòtica estan en una abundor plausible i admirable.

Un altre nacionalisme es desperta també i que als que som partidaris del enfortiment de les petites nacionalitats i el desmembrament dels grans imperis artificials, deu molt alegrar-nos, és el nacionalisme de Baviera; el govern de Baviera es trova aquests dies entre espasa i paret ja que d'una part deu complir l'ordre de "defensa de la república" donada pel Govern d'Alemanya, i per altre banda amb l'enèrgica oposició del partit nacionalista de Baviera i del partit populista de la mateixa nació; la tendència nacio-

nalista de Baviera aquests dies molt intensificada encara que agafa un caire en cert modo conservador per a nosaltres és molt lloable ja que el conservadurisme és un pur pretext i lo essencial és el protegir els furs del rei de Baviera i proclamar que Baviera és una Nació com qualsevol altre; i tant de bó que prompte l'Imperi Alemany desaparegués i veïssim unes coses vives que portessin els noms de Prússia, Sajònia, Baviera, amb completa independència les unes de les altres!

L'Associació Internacional Comunista ha dirigit un comunicat a Irlanda fent observar a aquesta, que els partits obrers anglesos sempre han sigut reconeixadors dels drets d'independència Irlandesa i que la responsabilitat de totes les violències i calamitats que sofreix Irlanda sols és del capitalisme anglès.

Els partits socialistes i comunistes francesos porten en sos periòdics grans títols comentant el desastre militar marroquí aquests dies sofert per França i impugnen el procediment colonitzador francès propi exclusivament dels grans imperis.

El procediment més seguit aquesta setmana per el món en general és el procediment de la violència.

Rússia ha condemnat a mort a un Arquebisbe per qüestions d'orde religiós; ha condemnat a mort a una colla d'estudiants per la única i senzilla raó de negar-se a entrar a classe.

Als Estats Units l'única conseqüència per ara de la vaga obrera són una colla de morts entre els vaguistes i la policia.

A Irlanda no cal pas fer recalcar els morts que hi han hagut.

A Itàlia entre els fascistes i la policia hi han hagut molts més morts encara que en els Estats Units.

Anglaterra ha condemnat a mort als assassins de Wilson sortint-li amb aquest procediment el tret per la culata ja que aquells homes han mort amb tanta idealitat i valentia en defensa de la causa Irlandesa, dient l'un en el moment de morir, que li treien el cos però que el seu esperit continuava ben viu a Irlanda, i l'altre, que res per ell era tant honorós com el morir per Irlanda, que en comptes de produir efectes pràctics per Anglaterra haurà produït gran enfortiment del sentiment d'independència Irlandesa.

Corren rumors del assassinat d'En Lenin a Rússia i encara que han sigut desmentits per En Litvinoff sembla tenen quelcom de fonament.

Catalunya: El nostre poble segueix també rítmicament sens perdre emperó la seva individualitat el moviment mundial.

En quant al moviment social, encara que avui amagat un xic per la cendra del seu mateix caliu, continua amb to-

ta sa intensitat el sindicalisme català.

I el Sindicat lliure i únic en les fàbriques i tallers treballen per guanyar-se adeptats; l'atemptat ocorregut dies enrera és una guspira del fort caliu de nostre problema social latent com en totes les parts de la terra civilitzada.

L'ideal nacionalista cada dia, per honra nostra, s'abrandia també més poquent-se veure ben sensiblement com d'un any a aquesta part els catalans van nacionalitzant-se. Aquesta setmana darrera ha sortit "Acció Catalana" publicació dels de la Conferència Nacional Catalana ara de l'associació d'Acció Catalana, setmanari que per el caient de veritable nacionalisme que porta li desitgem forces èxits.

Ha estat en perill el vaixell del gran Cambó el qui per aquesta circumstància hem sabut portava com a pebello nostres glorioses quatre barres. Felicitem coralment al gran Cambó per aquest gest de catalanitat i desitgem no se li enfonsi mai el vaixell perquè el pabelló barrat pugui passejar-se triomfant per totes bandes de la terra.

Resum setmanal: la tendència socialitzadora avença; avença la tendència nacionalista; volen aplicar-se aquestes idealitats principalment per la violència.

Per a predicar en públic l'excel·lència de l'idioma català i després parlar en castellà amb la germana o altres familiars, tan se val dir-se "Xanxes"

Tots els subscriptors que desitjen L'Intransigent novament serveixint-se indicar-ho a la redacció, Ferran, 34

Imprenta EL SPORT, Casanovas, 15; Barcelona

CORRESPONDENCIA

Txeret: Podéu enviar-nos altre treball sobre distint tema.

M. Mandoli: Agraidisims a vostre salutació.

F. Bonet: Mercé per la vostra voluntariositat.

Sol. Riopoll: Lo mateix hos dién

C. Sumalla: No hi pot anar.

LA CATALANA

DE RAMÓN ESCOLÀ - Riepo, 38.~

ARTICLE
PER A TOTS
ELS SPORTS

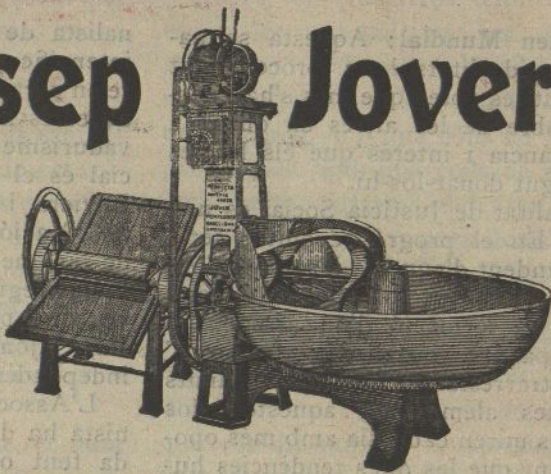
Sastreria - Sombreria
Camiseria - Gorras
NOUS MODELS

Teléfono, 148 H.

IFORNERS! La Pastadora "La Perfecta"

D'EN

Josep Jover

Es la que ha obtingut el GRAN DIPLOMA D'HONOR en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de l'any 1911 i el GRAN DIPLOMA D'HONOR AMB MEDALLA D'OR I PLATA en l'Exposició Internacional de Panificació de Barcelona de 1912.

TALLERS I DESPAITX:

Carreer d'Entença núm. 103 - 118 BARCELONA
Teléfono A. 2774 - Direcció telegràfica JOFERRER

Fábrica de gèneres de punt

Mitges Transparents i
Gèneres d'Istriu

Ja Nieves

Gran assortit en articles

per la Temporada

Mitges de Seda

Mes barato que ningú - Creu Coberta, núm. 103 - Hostafrancs

Joan Gantzer OPTIC

Dies feiners
de 9 del matí a 8 de la nit
dies festius de 9 a 1 matí

Carrer de Badalona, 11 1.º
(abans Ventalló entre Alcolea i Vallespir)
BARCELONA - SANS

Gent de Gust
Demaneu per tot l'arreu
els Aixarops i Horchates

Creu Cuberta, 32.-BARCELONA

Esplugas